

Изъ мрака свѣтѣха внезапни искри, въ наскоро жанамѣренитѣ книги на древнитѣ, въ мѣдритѣ съчинения на Аристотель се разкриваха нови откровения, дълбоки, непознати истини, които вълнуваха, смущаваха духа на людетѣ... А тия които трѣбваше да поематъ предъ непросвѣтенитѣ грижата да успокоятъ съмненията имъ, да задоволятъ духовната имъ тревога — тѣ самитѣ бѣха по-невежи, по-заспали, отъ собственото си паство.

Явяваха се люде, непознати, излѣзли отъ мрака, готови всичко да тълкуватъ, на всичко да даватъ обяснение, съ своя собственъ умъ, по свой собственъ опитъ. И така се явяваха безброй нови вѣрвания, хаосъ отъ противоречиви учения, произволни тълкувания... А всичко това се движеше само пипнешкомъ изъ тъмнината, рушеше старото, безъ да може да създа нѣщо цѣло и ново, което да обедини съмненията и лутанията на дирещитѣ нови истини...

Съ натежало сърдце, Инокентий отпусна морна глава въ неспокоенъ, безреденъ сънъ...

... Камбанитѣ на свещения градъ разлюляха въздуха въ мощнитѣ вълни на своя звънливъ бронзъ. Тибъръ влачеше лениво мѣтни води подъ сводове на многобройни мостове, тѣснитѣ улички на вѣчния градъ бѣха препълнени съ гъмжаща навалица: странници, монаси, продавачи, които високо крѣщѣха качеството на своята стока, рицари иоханити и тамплиери, източни търговци, конници, занаятчи, благородни дами въ кочии... Всички викаха, ржкомахаха, сочеха и вѣрвѣха все въ една посока. Инокентий тръгна подире имъ. Изведнѣжъ той усѣти какъ сърдцето му заледява въ жестока болка. Предъ очитѣ му се яви страшна гледка: Латеранската базилика бавно се свеждаше въ страни, подкопана отъ невидима беда.

Поиска да извика, да събере цѣлия свѣтъ на помощъ. Ала отъ гърлото му не изкочи нито единъ звукъ.

Тогава стана нѣщо чудно. Отъ нѣкъде, изъ мрачината, изкочи непознатъ монахъ. Босъ, облѣченъ въ тъмно-кафяво расо. Съ бързи стѣпки той се затече къмъ все повече счишаващата се къмъ земята църква, дигна ржка, за-